

IMPERIALISMI JA SOSIALISMI ITALIASSA

(REUNAHUOMAUTUKSIA)

Niiden kysymysten valaisemiseksi, jotka nykyinen imperialistinen sota on sosialismille asettanut, on paikallaan luoda silmäys Euroopan eri maihin, jotta voitaisiin oppia erottamaan kansalliset lajimuunnokset ja yleisen kuvan yksityiskohdat perinpohjaisesta ja oleellisesta. Sanotaanhan, että syrjästä katsoen näkyy paremmin. Sen vuoksi, mitä vähemmän Italia ja Venäjä ovat toistensa kaltaisia, sitä kiintoisampaa eräissä suhteissa on verrata toisiinsa kummankin maan imperialismia ja sosialismia.

Tässä kirjoituksessa aiomme vain mainita siitä aineistosta, jota tästä kysymyksestä tarjoavat sodan jälkeen ilmestyneet teokset: porvarillisen professorin Roberto Michelsin kirja „Italian imperialismi” ja sosialisti T. Barbonin kirja „Internationalismi vaiko luokkanationalismi? (Italian proletariaatti ja Euroopan sota)”*. Jaaritteleva Michels on yhtä pintapuolinen kuin muissakin teoksissaan aina silloin, kun hän joutuu koskettelemaan imperialismiin taloudellista puolta, mutta hänen kirjaansa on koottu arvokasta aineistoa Italian imperialismiin alkuperästä ja siitä siirtymisestä, joka muodostaa nykyisen kauden olemuksen ja tulee erikoisen havainnollisesti esiin Italiassa, nimittäin: siirtymisestä kansallisten vapautusotien kaudesta imperialististen ryöstösotien ja taantumuksellisten sotien kauteen. Vallankumouksellisdemokraattinen, s.o. vallankumouksellis-

---

* Roberto Michels: „L'imperialismo italiano”, Milano 1914. — T. Barboni: „Internazionalismo o Nazionalismo di Classe? (il proletariato d'Italia e la guerra europea)”. Editto dall'autore a Campione d'Intelvi (provincia di Como) 1915.

porvarillinen Italia, joka kukisti Itävallan ikeen, Garibaldin aikainen Italia muuttuu aivan silmissämme lopullisesti toisia kansoja sortavaksi, Turkkia ja Itävaltaa rosvoavaksi Italiaksi, karkean, inhottavan taantumuksellisen, likaisen porvariston Italiaksi, porvariston, jolle tulee sylki suuhun siitä mielihyvystä, että on päässyt osalliseksi saaliin jakoon. Kuten jokainen säädyllinen professori, Michels tietenkin pitää porvariston mielistelyään „tieteellisenä objektiivisyytenä” ja nimittää tätä saaliin jakoa „maailman sen osan jakamiseksi, joka vielä on jäänyt heikkojen kansojen käsiin” (s. 179). Hyläten ylenkatseellisesti „utooppisena” niiden sosialistien näkökannan, jotka suhtautuvat vihamielisesti kaikenlaiseen siirtomaapolitiikkaan, Michels toistaa niiden ihmisten järkeilyjä, joiden mielestä Italian, väestötiheyden ja maastamuuttoliikkeen voimakkuuden mukaan, „pitäisi olla toiseksi suurin siirtomaavaltakunta” ja luovuttaa etusija ainoastaan Englannille. Ja mitä tulee siihen, että Italiassa 40% väestöstä on lukutaidotonta, että siellä sattuu yhä vieläkin kolerakapinoita y.m. j.n.e., niin tämä argumentti kumotaan vetoamalla Englantiin: eikö Englanti sitten ollut maa, jossa XIX vuosisadan alkupuoliskolla, jolloin sen porvaristo laski niin menestyksellisesti nykyisen siirtomaamahtinsa perustaa, työläisjoukot elivät uskomattomassa köyhyydessä, alennustilassa ja kuolivat nälkään ja jossa vallitsi alkoholismi sekä hirvittävä kurjuus ja lika kaupunkien köyhälistökortteleissa?

Ja on sanottava, että porvariston katsantokannalta tämä päätelmä on kumoamaton. Siirtomaapolitiikka ja imperiaalismi eivät suinkaan ole kapitalismin sairaalloisia, parannettavissa olevia poikkeamia (kuten poroporvarit ja Kautsky heidän joukossaan ajattelevat), vaan kiertämätön seuraamus itse kapitalismin perustoista: eri tuotantolaitosten välinen kilpailu asettaa kysymyksen vain seuraavalla tavalla: tuhoutua tai tuhota toiset; eri maiden välinen kilpailu asettaa kysymyksen vain seuraavalla tavalla: pysyä yhdeksännellä paikalla ja olla ikuisessa vaarassa joutua jakamaan Belgian kohtalo tai tuhota ja alistaa muita maita raivaamalla itselleen paikka „suur”-valtojen joukkoon.

Italian imperialismille on annettu „köyhälistön imperiaalismin” nimi (l'imperialismo della povera gente), jolla tarkoitetaan Italian köyhyyttä ja italialaisten emigranttijouk-

kojen toivotonta kurjuutta. Italialainen shovinisti Arturo Labriola, joka eroaa entisestä vastustajastaan G. Plehanovista vain siinä, että hän on hieman ennen tätä tuonut ilmi sosialishovinisminsa ja tullut tähän sosialishovinismiin pikkuporvarillisen puolianarkismin eikä pikkuporvarillisen opportunistin kautta, tämä Arturo Labriola kirjoitti kirjassaan Tripolitanian sodasta (vuonna 1912):

...,„On selvää, ettemme me taistele ainoastaan turkkilaisia vastaan,... vaan myös plutokraattisen Euroopan salajuonia, uhkailuja, rahoja ja sotajoukkoja vastaan, Euroopan, joka ei voi sietää sitä, että pienet kansakunnat rohkenisivat tehdä yhdenkään eleen, sanoa yhdenkään sanan, joka saattaisi epäilyksenalaiseksi sen rautaisen hegemonian” (s. 22). Ja Italian nationalistien johtaja Corradini on sanonut: „Samoin kuin sosialismi on menetelmä, jota noudattaen proletariaatti vapautuu porvaristosta, niin myös nationalismi tulee meille italialaisille olemaan menetelmä, jota noudattaen vapaudumme ranskalaisista, saksalaisista, englantilaisista, pohjois- ja eteläamerikkalaisista, jotka ovat meihin nähden porvaristoa”.

Jokainen maa, jolla on enemmän kuin „meillä” siirtomaita, pääomia, sotajoukkoja, riistää „meiltä” tietyt etuoikeudet, tietyt voitot tai ylivoitot. Samoin kuin eri kapitalistien keskuudessa ylivoittoja saa se, jolla on keskitasoa paremmat koneet tai jolla on tietty monopoli, niin myös maiden keskuudessa saa ylivoittoa se, joka on taloudellisesti paremmassa asemassa kuin toiset. Porvariston asia on taistella kansallisen pääomansa etuoikeuksista ja etuisuuksista ja petkuttaa kansaa tai rahvasta (Labriolan tai Plehanovin avulla) kuvaten muiden ryöstämisen „oikeudesta” käytävän imperialistisen taistelun kansalliseksi vapaussodaksi.

Ennen Tripolitanian sotaa Italia ei ryöstänyt — ainakaan laajassa mitassa — toisia kansoja. Eikö se sitten ole sietämätön kansallisympäyden loukkaus? Italialaiset ovat sorrettuja ja nöyryytettyjä toisiin kansakuntiin verrattuna. Italian siirtolaisuus käsitti viime vuosisadan 70-luvulla noin 100.000 henkeä vuodessa, mutta nykyään se nousee 1/2 miljoonasta miljoonaan, ja kaikki maastamuuttaneet ovat köyhiä, joita karkottaa kotimaastaan suorastaan nälkä sanan kirjaimellisessa merkityksessä, kaikki he tarjoavat

työvoimaansa huonoimmin palkatuille teollisuusaloille, koko tämä joukko asustaa Amerikan ja Euroopan kaupunkien ahtaimmissa, köyhimmissä ja likaisimmissa kortteleissa. Ulkomailla asuvien italialaisten lukumäärä on lisääntynyt 1 miljoonasta vuonna 1881 5½ miljoonaan vuonna 1910, ja suurin osa heistä asuu rikkaissa ja „suurissa” maissa, joissa italialaiset ovat sivistymättömintä ja „mustinta”, kurjinta ja oikeudettominta työläisjoukkoa. Tässä ovat tärkeimmät maat, jotka käyttävät huokeaa italialaista työvoimaa: Ranska — 400 tuhatta italialaista v. 1910 (240 tuhatta v. 1881); Sveitsi — 135 tuhatta (41) — (suluissa tuhansien lukumäärä v. 1881); Itävalta — 80 tuhatta (40); Saksa — 180 tuhatta (7); Yhdysvallat — 1.779 tuhatta (170); Brasilia — 1.500 tuhatta (82); Argentiina — 1.000 (254). „Loistava” Ranska, joka 125 vuotta sitten taisteli vapaudesta ja sen nojalla nimittää „vapausodaksi” nykyistä sotaansa, jota se käy säilyttääkseen omien ja Englannin orjanomistajien „oikeuden siirtomaihin”, tämä Ranska pitää satoja tuhansia italialaisia työläisiä suorastaan erikoisissa ghettoissa, ja „suuren” kansakunnan pikkuporvarillinen roskaväki yrittää erottautua heistä mahdollisimman tarkkaan, yrittää kaikin tavoin nöyryyttää ja loukata heitä. Italialaisia nimitetään halventavalla korkonimellä „makaroonit” (muistakoonpa isovenäläinen lukija, miten paljon halventavia korkonimiä kiertelee maassamme „ei-venäläisistä”, joilla ei ole ollut onnea päästä jo syntyessään osallisiksi niistä ylevistä isovenäläisistä etuoikeuksista, joita Purishkevitshit käyttävät *sekä* isovenäläisen kansan *että* Venäjän kaikkien muiden kansojen sortamisen välikappaleena). Suuri Ranska ja Italia solmivat vuonna 1896 sopimuksen, jonka mukaan viimeksi mainittu sitoutui olemaan lisäämättä italialaisten koulujen lukumäärää Tunisiassa! Mutta Tunisian italialainen väestö on siitä lähtien lisääntynyt kuusinkertaisesti. Tunisiassa on 105.000 italialaista ja 35.000 ranskalaista, mutta edellisistä on maanomistajia vain 1.167, joilla on 83.000 hehtaaria maata, kun taas jälkimmäisistä on maanomistajia 2.395, jotka ovat rosvonneet „omassa” siirtomaassaan 700.000 hehtaaria. Kuinka voitaisiin olla yhtymättä Labriolaan ja Italian muihin „plehanovilaisiin” siinä, että Italialla on

„oikeus” omaan siirtomaahansa Tripolisissa, slaavilaisten sortamiseen Dalmatiassa, Vähän Aasian jakamiseen j.n.e.! *

Niinkuin Plehanov tukee Venäjän „vapausotaa” Saksan pyrkimystä — alistaa Venäjä siirtomaakseen — vastaan, niin myös reformistien puolueen johtaja Leonida Bissolati kirkuu „ulkomaisen pääoman hyökkäyksestä Italiassa” (s. 97): saksalaisen pääoman Lombardiassa, englantilaisen Sisiliassa, ranskalaisen Piacenzassa, belgialaisen raitiliikennelaitoksissa j.n.e. j.n.e. loputtomiin.

Kysymys on asetettu suoraan, eikä voida olla tunnustamatta, että Euroopan sota on tuonut ihmiskunnalle jättimäistä hyötyä asettamalla eri kansakuntien satojen miljoonien ihmisten ratkaistavaksi todella kärkevän kysymyksen: *joko* on puolustettava aseilla tai kynällä, välittömästi tai välillisesti, muodossa missä hyvänsä „oman” porvariston suurvaltaisia ja yleensä kansallisia etuoikeuksia tai etuisuuksia tahi tavoitteita ja silloin se merkitsee porvariston kannattajana tai lakeijana olemista; *tahi* käytettävä hyväksi jokaista ja varsinkin aseellista suurvaltaisista etuoikeuksista käytävää taistelua jokaisen ja ennen kaikkea *oman* hallituksen paljastamiseksi ja kukistamiseksi kansainvälisen solidaarisen proletariaatin vallankumouksellisten tekojen kautta. Keskitietä siinä ei ole, eli toisin sanoen: yritys asettua keskitien kannalle merkitsee todellisuudessa verhotua siirtymistä imperialistisen porvariston puolelle.

Barbonin koko kirjanen on itse asiassa omistettu juuri tämän siirtymisen verhoamiselle. Aivan samoin kuin

* Erittäin opettavaista on panna merkille se yhteys, joka on olemassa Italian siirtymisellä imperialismin ja hallituksen suostumisella vaalireformiin. Tämä reformi kohotti valitsijain lukumäärän 3.219.000:sta 8.562.000:een, s.o. „mittei” antoi yleisen äänioikeuden. Tripollitanian sotaan asti sama Giolitti, joka vei läpi reformin, vastusti sitä jyrkästi. „Hallituksen” ja malliisten puolueiden „linjan muuttamisen motiivointi”, kirjoittaa Michels, oli sisällöllään patrioottinen. „Huolimatta vanhasta teoreettisesta inhostaan siirtomaapolitiikkaa kohtaan teollisuustyöläiset ja erittäinkin sekatyöläiset taistelivat turkkilaisia vastaan hyvin kurintuntoisesti ja kuuliaisesti vastoin kaikkia odotuksia. Tällainen orjallinen käyttäytyminen hallituspolitiikkaan nähden ansaitsi palkinnon, sillä pitiään proletariaattia kannustaa jatkamaan kulkuaan tätä uutta tietä. Ministerineuvoston puheenjohtaja sanoi parlamentissa, että Italian työväenluokka on patrioottisella käytöksellään Libyan taistelutantereilla todistanut synnyinmaalleen saavuttaneensa jo poliittisen kypsyyden korkeimman asteen. Ken kykenee uhraamaan henkensä jalon päämäärän hyväksi, hän kykenee myös puolustamaan isänmaansa etuja valitsijana ja hänellä on sen vuoksi oikeus siihen, että valtio antaisi hänelle kaikki poliittiset oikeudet” (s. 177). Hyviä puhujia nuo italialaiset ministerit! Mutta vielä paremmin puhuvat saksalaiset „radikaaliset” sosialidemokraatit, jotka nykyään toistelevat seuraavaa lakeijamaista päätelmää: „me” olemme täyttäneet velvollisuutemme, olemme auttaneet „teitä” ryöstämään vieraita maita, mutta „te” ette halua antaa „meille” yleistä äänioikeutta Preussissa...

meidän hra Potresovimme Barboni tekeytyy internationalistiksi järkeillen, että pitää määritellä kansainväliseltä näkökannalta, kumman puolen menestys on hyödyllisempi tai vaarattomampi proletariaatille, ja ratkaisten tämän kysymyksen tietenk... Itävallan ja Saksan vahingoksi. Täysin Kautskyn hengessä Barboni kehottaa Italian sosialistista puoluetta julistamaan juhlallisesti kaikkien maiden — tietysti ensi kädessä sotivien maiden — työläisten solidaarisuutta, internationalistisia vakaumuksia, rauhan ohjelmaa, jonka perustana on aseistariisuminen ja kaikkien kansakuntien kansallinen riippumattomuus, ja muodostamaan „kaikkien kansakuntien liiton koskemattomuuden ja riippumattomuuden keskinäistä takaamista varten” (s. 126). Ja juuri näiden periaatteiden nimessä Barboni ilmoittaa, että militarismi on „lois”-ilmiö kapitalismissa „eikä se ole lainkaan välttämätön”; — että Saksa ja Itävalta ovat „militaristisen imperialismiin” läpätunkemia, että niiden aggressiivinen politiikka on ollut „kaiken aikaa Euroopan rauhan uhkana”, että Saksa „on kaiken aikaa hylännyt ehdotukset aseistuksen rajoittamisesta, joita ovat tehneet Venäjä (sic!! *) ja Englanti” j.n.e. j.n.e. — ja että Italian sosialistisen puolueen on kannatettava Italian puuttumista asiaan sopivalla hetkellä kolmisopimuksen hyväksi!

Jää epäselväksi, minkäläisten periaatteiden perusteella Englannin porvarillista imperialismia voidaan pitää parempana kuin Saksan porvarillista imperialismia, joka XX vuosisadalla on kehittynyt taloudellisesti muita Euroopan maita nopeammin ja jolle on tehty pahasti „vääryyttä” siirtomaita jaettaessa, kun taas Englannin porvarillinen imperialismi on kehittynyt paljon hitaammin ja rosvonnut suunnattomasti siirtomaita sekä käyttää siellä (kaukana Euroopasta) useinkin yhtä petomaisia nujertamismenetelmiä kuin saksalaiset ja pestaa miljardeillaan eri mannermaavaltakuntien miljoonaiset sotajoukot rosvoamaan Itävaltaa ja Turkkiä y.m. Barbonin, samoin kuin Kautskynkin, internationalismi rajoittuu itse asiassa sosialististen periaatteiden puolustamiseen sanoissa, mutta tämän teeskentelyn varjolla puolustetaan todellisuudessa omaa, italia-laista porvaristoa. Ei voida olla mainitsematta, että Barboni,

---

* — sillä tavalla! *Toim.*

joka julkaisi kirjansa vapaassa Sveitsissä (jonka sensuuri pyyhki yli vain puolen riviä sivulta 75, missä nähtävästi arvosteltiin Itävaltaa), ei halunnut yhdelläkään kirjansa 143 sivusta esittää Baselin manifestin perusajatuksia eikä eritellä niitä rehellisesti. Mutta sen sijaan Barbonimme siteeraa syvällä myötätunnolla kahta entistä venäläistä valtakumouksellista, joita nykyään koko ranskalaismielinen porvaristo mainostaa, poroporvari Kropotkinia anarkistien leiristä ja poroporvari Plehanovia sosialidemokraattien leiristä (s. 103). Kuinkas muuten! Plehanovin sofismit eivät itse asiassa eroa missään suhteessa Barbonin sofismeista. Mutta Italiassa vallitseva poliittinen vapaus repii paremmin noiden sofismien verhot ja paljastaa selvemmin Barbonin oikean asenteen porvariston asiamiehenä työväen leirissä.

Barboni valittelee „oikean ja todella vallankumouksellisen hengen puuttumista” Saksan sosialidemokratiassa (aivan kuin Plehanov); hän tervehtii innokkaasti Karl Liebknehtia (kuten häntä tervehtivät *ranskalaiset* sosialishovinistit, jotka eivät huomaa malkaa omassa silmäsään); mutta hän sanoo päättäväisesti, että „ei voi olla puhuttakaan Internationalen vararikosta” (s. 92), että saksalaiset „eivät ole pettäneet Internationalen henkeä” (s. 111), koska he ovat toimineet siinä „rehellisessä” yakauksessa, että puolustavat isänmaataan. Ja Barboni ilmoittaa samassa farisealaisessa hengessä kuin Kautskykin, mutta vain romaanisella kaunopuheisuudella, että Internationale on valmis (Saksasta saadun voiton jälkeen...) „antamaan anteeksi saksalaisille, kuten Kristus antoi anteeksi Pietarille, epäuskon hetken, parantamaan militaristisen imperialismin viiltämät syvät haavat unhoittamalla ne ja ojentamaan kätensä ansaittua ja veljellistä rauhantekoa varten” (s. 113).

Liikuttava näkymä: Barboni ja Kautsky — varmaan meidän Kosovskin ja Axelrodin osanotolla — antamassa toisilleen anteeksi!!

Barboni, joka on täysin tyytyväinen Kautskyyn ja Guesde'iin, Plehanoviin ja Kropotkiniin, on tyytymätön omaan sosialistiseen työväenpuolueeseensa Italiassa. Tässä puolueessa, jolla oli onni vapautua jo ennen sotaa Bissolatin ja kumpp. kaltaisista reformisteista, on nähkääs luotu sellainen „ilmapiiri, jossa on vaikea hengittää” (s. 7)

niiden, jotka (Barbonin tavoin) eivät kannata „ehdottoman puolueettomuuden” tunnusta (s.o. päättäväistä taistelua Italian sotaanpuuttumisen puolustamista vastaan). Barboni parka valittaa katkerasti, että hänen kaltaisiaan henkilöitä Italian sosialistisessa työväenpuolueessa nimitetään „intelligenteiksi”, „henkilöiksi, jotka ovat kadottaneet kosketuksen joukkoihin ja ovat lähtöisin porvaristosta”, „henkilöiksi, jotka ovat eksyneet sosialismin ja internationalismin suoralta tieltä” (s. 7). Meidän puolueemme, kuohahtaa Barboni, „enemmän intoilee kuin kasvattaa joukkoja” (s. 4).

Vanha veisu! Italialainen variantti venäläisten likvidaat-
torien ja opportunistien tutusta laulusta, joka on suunnattu ilkeiden bolshevikkien „demagogiaa” vastaan, bolshevik-
kien, jotka „usuttavat” joukkoja „Nasha Zarjan”, Organi-
saatiokomitean ja Tshheidzen ryhmän erinomaisia sosialis-
teja vastaan! Mutta miten arvokas onkaan italialaisen
socialishovinistin tunnustus, että ainoassa maassa, jossa
voitiin muutaman kuukauden aikana käsitellä vapaasti
socialishoviniestien ja vallankumouksellisten internationalis-
tien toimintaohjelmia, nimenomaan *työväenjoukot*, nimen-
omaan *tietoinen proletariaatti* on asettunut viimeksi mainit-
tujen puolelle, mutta pikkuporvarilliset intelligentit ja
opportunistit ensiksi mainittujen puolelle.

Puolueettomuus on ahdasta itsekkyyttä, kansainvälisen
tilanteen ymmärtämättömyyttä, se on kataluutta Belgiaa
kohtaan, se on „poissaoloa” — ja „poissaolevat ovat aina
väärässä”, järkeilee Barboni täysin Plehanovin ja Axelrodin
hengessä. Mutta koska Italiassa on kaksi julkista puoluetta,
reformistinen puolue ja socialidemokraattinen työväen-
puolue, koska tässä maassa ei voida petkuttaa yleisöä ver-
hoamalla herrojen Potresovien, Tsherevaninien, Levitskien
ja kumpp. alastomuutta Tshheidzen ryhmän tai Organisaatiokomitean
viikunanlehdellä, niin Barboni tunnustaa avo-
mielisesti:

„Tältä näkökannalta katsoen näen enemmän vallan-
kumouksellisuutta sosialistireformistien toiminnassa kuin
virallisten vallankumouksellisten sosialistien taktiikassa,
joista edelliset ovat saaneet nopeasti selville, kuinka
suuresta merkityksestä tulevalle kapitalisminvastaiselle
taistelulle olisi tämä poliittisen tilanteen uudistaminen”
(Saksan militarismista saavutetun voiton seuraamuksena),

„ja asettuneet täysin johdonmukaisesti kolmisopimuksen puolelle, mutta jälkimmäiset ovat kilpikunnan tavoin piiloutuneet ehdottoman puolueettomuuden kilven alle” (s. 81).

Tämän arvokkaan tunnustuksen johdosta voimme vain lausua toivomuksen, että joku italialaista liikettä tuntevista tovereista kokoaisi ja käsitteisi systemaattisesti sen suuren ja mitä mielenkiintoisimman aineiston, jonka Italian *kaksi puoluetta* on tarjonnut siinä kysymyksessä, mitkä yhteiskuntakerrokset, mitkä ainekset, kenen avulla, millä perusteilla ovat puolustaneet toisaalta Italian proletariaatin vallankumouksellista politiikkaa ja toisaalta Italian imperialistisen porvariston pökkuroimista. Mitä enemmän tällaista aineistoa saadaan kootuksi eri maista, sitä selvemmin tietoiset työläiset näkevät *totuuden* II Internationalen vararikon syistä ja merkityksestä.

Huomautamme lopuksi, että Barboni, joka on tekemisissä työväenpuolueen kanssa, yrittää sofistisesti mukautua työläisten *vallankumouksellisiin* vaistoihin. Hän kuvaa Italian sosialisti-internationalistit, jotka vihaavat sotaa, jota *todellisuudessa* käydään Italian porvariston imperialististen etujen nimessä, pelkurimaisen pidättyväisyyden ja itsekkään sodan kauhuilta piiloutumisen kannattajiksi. „Kansa, joka on kasvatettu pelkäämään sodan kauhuja, säikähtää nähtävästi myös vallankumouksen kauhuja” (s. 83). Ja tätä inhottavaa yritystä tekeytyä vallankumouksellisiksi seuraa karkean periaatteeton viittaus ministeri Salandran „selviin” sanoihin: „järjestys tullaan säilyttämään hinnalla millä hyvänsä” — yritys järjestää yleislakko-liikekannallepanoa vastaan johtaa vain „hyödyttömään teurastukseen”; „me emme voineet estää Libyan (Tripolitania) sotaa, sitäkin vähemmän voimme estää Itävallan sodan” (s. 82).

Samoin kuin Kautsky, Cunow ja kaikki opportunistit, Barboni, laskelmoiden katalasti voivansa petkuttaa joitakuuta joukkojen keskuudesta, panee tietoisesti vallankumouksellisten kontolle sen typerän suunnitelman, että „sota on ehkäistävä” „heti alkuunsa” ja on annettava ampua itsensä hetkellä, joka on porvaristolle otollisin, — haluten siten kieltäytyä Stuttgartissa ja Baselissa selvästi asetetusta tehtävästä: on käytettävä hyväksi vallankumouksellista kriisiä järjestelmällisen vallankumouksellisen propagandan

harjoittamista ja joukkojen vallankumouksellisen toiminnan valmistelua varten. Ja että Euroopassa on vallankumouksellinen ajankohta, sen Barboni näkee aivan selvästi:

....„On momentti, jota pidän välttämättömänä korostaa senkin uhalla, että voin siten kyllästyttää lukijaa, sillä nykyistä poliittista tilannetta ei voida arvioida oikein, ellei käsitetä tätä momenttia: kausi, jota elämme, on katastrofien kautta, toiminnan kautta, jolloin kysymys ei ole aatteiden selittämisestä, ei ohjelmien laatimisesta eikä poliittisen menettelylinjan määrittelystä tulevaisuutta varten, vaan elävän ja aktiivisen voiman käyttämisestä tuloksen saavuttamiseksi kuukausien tai ehkäpä vain viikkojenkin kuluessa. Näissä oloissa kysymys ei ole siitä, että filosofoitaisiin proletarisen liikkeen tulevaisuudesta, vaan siitä, että saataisiin lujitetuksi proletariaatin katsantokanta nykyhetkeä silmälläpitäen” (ss. 87—88).

Vielä yksi sofismi, joka on yritetty saada näyttämään vallankumoukselliselta! 44 vuoden kuluttua Kommuunista Euroopan vallankumouksellinen luokka, joka on miltei puoli vuosisataa kerännyt ja valmistellut joukkovoimiaan, on pakotettu nyt, ajankohtana, jolloin Eurooppa elää *katastrofista* kautta, ajattelemaan sitä, miten pikemmin pääsisi kansallisen porvaristonsa lakeijaksi ja saisi auttaa sitä vieraiden kansojen ryöstämisessä, raiskaamisessa, köyhdyttämisessä ja alistamisessa, eikä sitä, että saataisiin joukkoimitassa järjestettyä välitön vallankumouksellinen propaganda ja vallankumoustoimintaan valmistautuminen.

„Kommunist” № 1—2, v. 1915
Allekirjoitus: N. Lenin

Julkaistaan „Kommunist”
aikakauslehden tekstin mukaan